

Esti séta

...most hogy leszáll az alkony...

Királyi Nap, rózsaszín arcú, a nap fenséges érme,
megérintesz és bőröm szemgolyóvá változik,
gerincem optikus ideggé és testem remeg
félíg kábultan az aranyözöntől, amit
vakítón erre a városra és tengerre öntesz.
Régen házak és utcák álltak itt,- és tudom
hogy most is állnak- egy más városnak részei,
nem ezé, amit teljesen átformáltál erőddel.

Sétálunk hát a parton. Az éjjeli
halászok már készítik csónakjaikat,
motoruk berreg, hátul olajlámpások égnek,
s az egész város kijött a sétatérre,
szeretők kart-karba öltve és mind a hetyke ifjak,
anyák-apák, sok fagyaltozó gyerek,
öregék nézik mindezt kirakott asztaloknál,
s mint kezes állatok közelednek az alkonyi dombok.

Esti ég édes fénye hull a dombokra és az öbölre,
karomhoz ér karod most, szinte véletlenül,
mintha ez a mellettem járó fiatalasszony érintene,
aki ringatva nehéz csipőjét, tipegve lép,
fekete haja kontyba fogva, kényes nyaka és vállalai
sötétbarnák a naptól, mosolyog olajsín szemével.
Reszkető fény, mint bort vagy zenét, úgy iszlak,
ahogy e nőnek ősei ittak téged évszázadokkal ezelőtt.

Áttetsző város, a nő neve *Elefthería*,
és bár sebhelyeid csak szürke pontok az ő szemében,
mégis, ilyenkor, mikor a fény, s a fényhajlatok
versként vagy dalként gyöngéden játszanak arcán,
övé az ősi jog, hogy sétáljon itt a parton,
fényeid eszközöként, s egyszersmind őreként,
mély szembogarának kútjába gyűjtve őket,
s övé –a drága szabadságé- a jog, hogy rajtad táncosként taposson.

Estém-kedvesem, s te, többezer éves fényem,
tisza hangon dalolsz, s elbűvölsz, mint e nő itt,

hogyan bírnám ki, hogy ne imádjam bájadat,
amit e városra s lakóira vetsz, ezt a formát,
ami megmintáz mindent, amit érint, az egész világot?
Rabszolgád lettem, ha már polgárod nem lehetek.
És roppant szomjúsággal irántad, örömet tölteném
be minden pórúsom sugaraddal, a szabadság drága ízével.

Richard Berengarten

Fordítás, Gömöri György
Translated by George Gömöri

interLitQ.org